

Link do produktu: <https://silesiabook.pl/sciaga-jezyk-polski-szkola-podstawowa-kl-7-8-p-485.html>

ŚCIĄGA JĘZYK POLSKI SZKOŁA PODSTAWOWA KL. 7-8

Cena	14,99 zł
Nośnik	książka papierowa
Autor	Praca zbiorowa
Okladka	miękka
Tytuł	Ściąga. Szkoła podstawowa. Klasa 7-8
Wydawnictwo	Wydawnictwo Greg
ISBN	9788375177862
Klasa	7
Przedmiot	Język polski
Rodzaj	kompedium, repetytorium, opracowanie
Waga produktu z opakowaniem jednostkowym	0.195
Seria	Ściąga
Wysokość produktu	23.4
Szerokość produktu	16.4
Numer wydania	1
Liczba stron	128
Język publikacji	polski
Rok wydania	2017

Opis produktu

Ściąga Język Polski

Szkoła podstawowa kl. 7-8

zgodna z nową podstawą programową

szkoła: szkoła podstawowa

zgodna z nową podstawą i reformą

polecana przez najlepszych nauczycieli

streszczenia, charakterystyki, problematyka

wszystkie lektury obowiązkowe

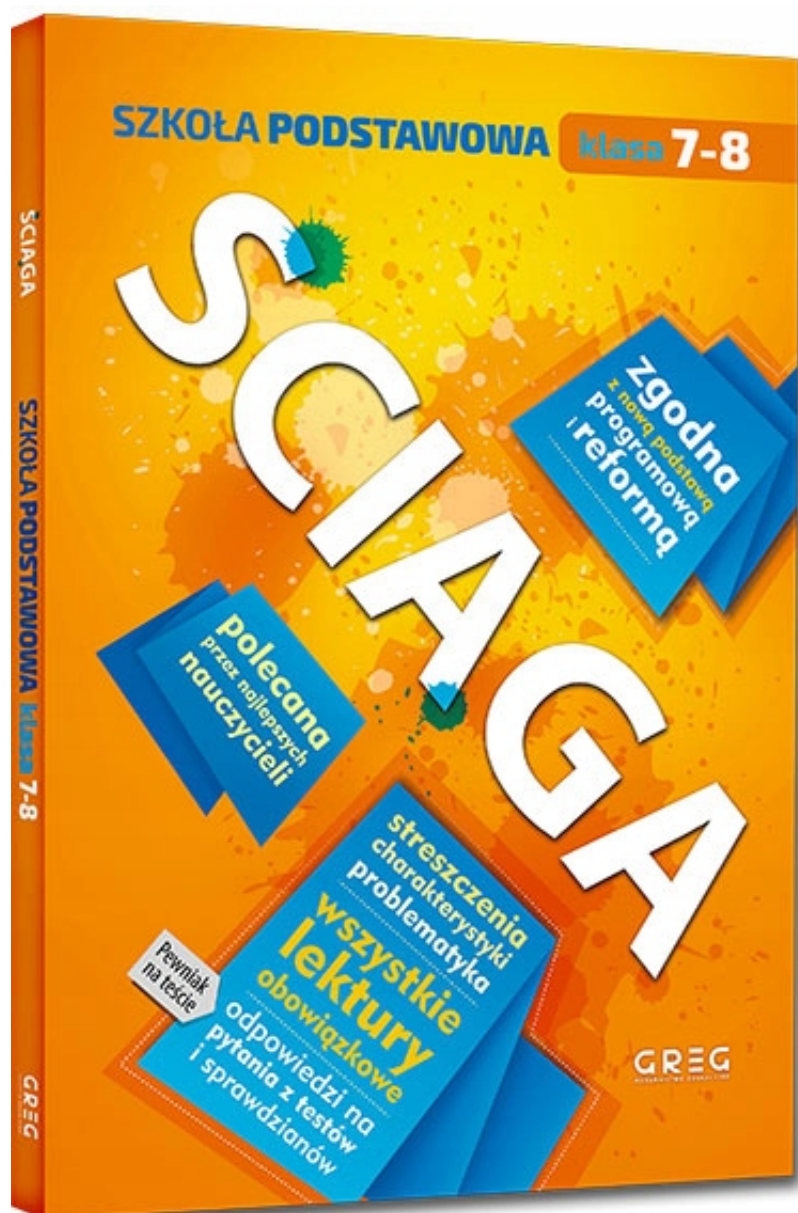
odpowiedzi na pytania z testów i podręczników (pewniak na teście)

- ISBN: 978-83-7517-786-2
- rok wydania: 2023
- autor: Jakub Bączyński, Olga Gradoń, Adam Karczewski, Anna Kremiec, Jakub Matusiak, Damian Molicki, Izabela Nałódka, Agnieszka Nawrot, Dorota Stopka, Lucyna Szary, Aldona Szóstak, Barbara Włodarczyk, Kamila Zawadzka
- liczba stron: 144
- typ oprawy: oprawa miękka
- format: 165 x 235 mm
- waga: 215 g
- stan: NOWA

Książki z serii **Ściaga** są znane naszym czytelnikom od wielu lat i cieszą się opinią kompleksowych pomocy edukacyjnych, niezbędnych w szybkiej i przyjemnej nauce języka polskiego. Stanowią one idealne wsparcie przed odpowiedzią, klasówką, sprawdzianem, wypracowaniem. Przedstawiamy nową odsłonę znanej serii - książki dostosowane do **nowej podstawy programowej**.

Ściaga przeznaczona dla **klas 7-8** zawiera **opracowania wszystkich obowiązkowych w tych dwóch latach nauki lektur i wierszy**. Można tu znaleźć biografię autora, plan wydarzeń, dokładne charakterystyki bohaterów, szczegółowe streszczenia i wyczerpującą problematykę każdego utworu, a w przypadku wierszy także omówienia ich budowy. Wszystko przedstawiono przystępnym językiem, który sprawia, że praca z książką jest łatwa i przyjemna.

Serdecznie polecamy!

Później dziewczyna znika, a pojawia się nowe widmo – Upiór ze skrwawioną pierśią, który – pomimo zaklinań – nie wypowiada ani słowa i nie znika. Wpatruje się w tylko w oczy młodej pasterki, która również nie odpowiada na pytania Guślarza. Wreszcie Guślarz nakazuje ją wyprowadzić z kaplicy. W ślad za pasterką podąża nieme Widmo.

PROBLEMATYKA

Il. cz. *Dziadów* to utwór o charakterze moralnym. Reprezentowana tu moralność wynika z ludowych przekonań o winie i karze. Nie ma winy bez kary. Wyrazicielem tych przekonań jest w utworze **chór wieśniaków**. Określona kategoria grzechów pociąga za sobą rodzaj kary. Cierpiącym duszom należy pomóc w osiągnięciu zbawienia. Jest to wynikiem wierzeń prostych ludzi, gminu, w możliwość kontaktów ze światem nadprzyrodzonym. Wiarę tę włączyli do swego programu romantycy.

Widma przybyszący m.in. po to, by ostrzec żyjących, przekazując im prawdy moralne i w ten sposób uczyć, jak żyć, by zasłużyć na miano człowieka. Przede wszystkim należy się kierować miłością bliźniego, nie czynić drugiemu człowiekowi krzywdy, pomóc w potrzebie, nie zabijać. O tym właśnie mówi Dekalog, podstawowy i uniwersalny kodeks etyczny.

Duchy uczą, że należy zasmakować w życiu cierpienia, ponieważ inaczej nie będziemy umieli docenić szczęścia, zdrowia, spokoju. Życie człowieka to nie tylko przyjemności, zabawa, ale też gorzkie zmagania się z przeciwnościami, upadki i tży. Kto tego wszystkiego nie zna, nie wie, co to znaczy być człowiekiem. Trzeba umieć żyć wśród ludzi i dla ludzi. Odwzajemniać dobre uczucia, obdarzać nimi innych, współczuć, poświęcić się, jeśli zajdzie potrzeba.

Tytuł dramatu pochodzi od nazwy uroczystości zwanej *Dziadami*, obchodzonej w Dzień Zaduszny przez ludność Wielkiego Księstwa Litewskiego. Obrzęd ten, sięgający swymi korzeniami czasów pogańskich, nazywał się inaczej „uczta kozła”. Było to prawdziwe misterium, któremu przewodniczył tak zwany „koźlarz” (albo „huslarz”, „guślarz”), ktoś w rodzaju odprawiającego całą ceremonię kapłana i poety w jednej osobie. W czasie „uczty kozła” wywoływano dusze nieboszczyków, karmiono je i pojonę, przynosząc im tym samym, jak powszechnie wierzone, ulgę oraz wysłuchiwało ich porad, nauk, ostrzeżeń.

Pod względem gatunkowym jest to **dramat romantyczny**. Jest to utwór **synkretyczny**, w którym obok partii typowych dla dramatu można wskazać fragmenty liryczne (monolog Zosi) i epickie (opowieści Kruka i Sowy). Utwór ten posiada również czytelne związki z dramatem antycznym:

- jedność miejsca (przycmentana kaplica),
- jedność czasu (przeddzień Zaduszek),
- jedność akcji (obrzędy Dziadów).

Oparty został na wierzeniach ludowych i nawiązuje do **trzech kręgów kulturowych**:

- antycznego (motyw ptaków szarpiących ludzkie wnętrze znany jest z greckiego mitu o Prometeuszu),
- pogaństwa (pokarmy dla zmarłych, obrzęd Dziadów, sposób przywoływania duchów, postać Guślarza),
- chrześcijaństwa (modlitwa, znak krzyża, aniołki, Boże prawa, czyściec, piekło, raj).

Adam Mickiewicz w swym dramacie zespolił świat realny, rzeczywisty (miejsce i czas zdarzeń, Guślarz, Starzec) ze światem fantastycznym, ponadmysłowym (trzy kategorie zjaw: duchy lekkie – Józio, Róża, duch pośredni – Zosia, duch ciężki – Dziedziec).

PAN TADEUSZ

GENEZA

W 1834 r. Mickiewicz przebywał w Paryżu. Poeta należał do **Wielkiej Emigracji** – tak nazywa się masowy ruch emigracyjny Polaków po upadku powstania listopadowego oraz ogół tych Polaków na obczyźnie (głównie we Francji, ale także w Stanach Zjednoczonych i Anglii). Spory emigracyjny, brak porozumienia skłoniły poetę do napisania utworu, który przypomniałby Polakom ich utraconą ojczyznę i budził nadzieje na odzyskanie przez nich niepodległości.

CZAS I MIEJSCE POWSTANIA

Poeta napisał *Pana Tadeusza* w Paryżu, ukończył go w 1834 r. Miał wówczas trzydzieści sześć lat – epopeja była jego ostatnim wielkim dziełem.

TYTUŁ

W tytule epopei znalazło się imię jednego z bohaterów – pan Tadeusz to syn głównego bohatera, Jacka Soplicy – oraz informacja o **węzłowym punkcie akcji**: zajeździe (zbrojnym napadzie) zorganizowanym na dwór Sędziego Soplicy przez Hrabiego, którego namówił do tego Gervazy. Ponadto w tytule został zaznaczony **czas akcji** (lata 1811, 1812), **tematyka** (rzec będzie dotyczył szlachty) oraz **forma dzieła** (12 ksiąg pisanych mową wianą).

CZAS I MIEJSCE AKCJI

Akcja *Pana Tadeusza* obejmuje **kilka dni lata 1811 r. i jeden wiosenny dzień 1812 r.** Rozgrywa się na Litwie w majątku Soplicowo i w zaścianku Dobryń, położonym nieopodal.

BOHATEROWIE

Jackek Soplica, czyli ksiądz Robak – główny bohater utworu.

Przemiana bohatera

	Soplica przed zabójstwem Stolnika	Soplica po zabójstwie Stolnika
Przedstawienie i wygląd postaci	brat Sędziego Soplicy, „ <i>paliwoda / Kłótnik</i> ”, dzięki tupetowi i pieniaczowi zdobył sławę wśród okolicznej szlachty; przystojny szlachcic „ <i>z wąsami od ucha do ucha</i> ”, wesoły, odważny, pełen fantazji	przybiera nazwisko Robak na znak pokory, jest ojcem Tadeusza, emisariuszem (przygotowuje powstanie na Litwie), nosi habili, twarz przysłania kapturem
Temperament	kieruje się uczuciem, nie rozumem, przeżywa silne namiętności: miłość, chęć zemsty; porwawcy, wybuchowy, pewny siebie	cichy, spokojny, opanowany, rozwrotny , skromny, rzadko pojawia się w centrum wydarzeń, a jednak ma decydujący wpływ na akcję poematu; uparty, przebiegły, wytrwale dąży do celu, osiąga sukces
Cechy charakteru	odważny, pyszny, ceni honor, ale nie dba o dobro Rzeczypospolitej (wodzi rej na sejmikach szlacheckich, popiera tego, kto więcej zapłaci), potrafi być okrutny, bezwzględny (wobec matki Tadeusza), cierpi z powodu piętna zdraycy	dojrzały patriota , pełen pokory, ma twardy, niezłomny charakter, odważnie wypełnia obowiązki emisariusza, swoją postawą imponuje szlachcie, u której cieszy się poważaniem i wielkim autorytetem; jego wypowiedzi świadczą o mądrości i rozwadze politycznej

Ocena postaci: Mimo że zajął szlachty dobrzyńskiej na Soplicowo nieco pokrzyżował plan księdza Robaka, wojsko napoleońskie zostało przyjęte przez zjednoczoną, świadomą swej siły i pełną patriotycznych uczuć szlachtę litewską. Jackek osiągnął swój cel. Uzyskał też przebaczenie Gervazego, pozbył się piętna zdraycy. Jego działalność patriotyczna została w pełni doceniona. Pochowano go jako **bohatera narodowego**.

Tadeusz – bohater tytułowy – około dwadzieściolletni młodzieniec, przybył do Soplicowa z Wilna, gdzie się uczył. Jest synem Jacka Soplicy, oficjalnie jego opiekunem jest Sędzia, w rzeczywistości to

Środki artystyczne

Nazwa	Cytat	Funkcja
epitet	„Zmierzchniętym”, „cien utraconym”, „białym dom”, „cudze miłe”, „długą noc”, „jesień oczu”, „zielone winogrona”	naszerzenie obrazu poetyckiego, budowanie nastroju
pytanie retoryczne	„A może byśmy tak, jedyna, upadli na dźwi do Tomaszowa? „Wipe tak? Bez słowa?”	prośba o kontakt z „ty” lirycznym, wyraz niedowierzania, że miłość się skłóciła
wykrzyknienie	„i serce pęka!”, „Du holte kunst!”	wyraz rozpaczy
porównanie	„siedzą martwo jak tablice”, „jak sen urwała się nocowa”	budowanie obrazu i nastroju
przenośnia, omówienie	„Jeszcze ci uciągi spojrzeniem śpiwam”	wyznanie miłości
uosobienie	„ten polski martwy do dziś się dziwi, nie rozumie”	przypodobieństwo świadka dawnego uczucia

WSPOMNIENIE

Podmiot liryczny: nie jest w wierszu określony, ale można powiedzieć, że to dorosły, może starszy człowiek, który przypomina sobie czas wczesnej młodości, kiedy zakochany pierwszą miłością, przeżywał wielkie wzruszenia. Adresatką wiersza jest ukochana z dawnych lat, może teraz jest ona żoną młodego w wierszu mężczyzny.

Wspomnienie to wiersz, w którym czas teraźniejszy splata się z czasem przeszłym: jest jesień: „Złota, krucha i miła”. Ona (a zwłaszcza bukiet mimoz) budzi w poecie wspomnienie innej jesieni: dawnej, przebrzmiałej, kiedy był zakochanym uczniakiem. Dziewczyna odeszła (?), ale wciąż jest obecna w jego wspomnieniach. A są to wspomnienia bardzo miłe: wtedy za chłopcem „frunęły (...) jasne antyle” symbolizujące stan uniesienia; omdlewał z miłości, płakał ze szczęścia, bo dziewczyna jednak do niego „wychodziła”. Była to miłość piękna i delikatna jak bukiet jesiennych kwiatów. Mimoza ma to do siebie, że dotknięta kurczy się i więdnę. Podobnie pierwsze uczucie – blaha przyczyna może je zważyć, zniszczyć. Pozostaje nostalgia za czymś pięknym, co bezpowrotnie minęło. Wiersz liczy 5 czterowersowych strof. Wersy zawierają różną ilość sylab: 8, 9, 10, 11. Natomiast dzięki regularnym rymom przeplatany wiersz jest bardzo rytmiczny.

JAN TWARDOWSKI

BIOGRAFIA

Jan Twardowski (1915–2006) – poeta, kapłan (święcenia kapłańskie przyjął w 1948 r.), od 1952 r. był rektorem kościoła Wzytek w Warszawie. Debiutował w 1935 r. Jego poezję charakteryzuje franciszkańskie spojrzenie na świat przyrody, o sprawach Boga i wiary mówi w sposób niekonwencjonalny, prosty, niekiedy zaskakujący. Jest przedstawicielem poezji religijnej.

FRASZKI (wybór)

NIE ŁABĘDZI ŚPIEW

Ludzie wierzą, że łabędź, ptak, który nie śpiewa, czując nadchodzącą śmierć, daje pierwszy i ostatni w życiu koncert. Podobno śpiew łabędzia nie ma sobie równych, ale jest sygnałem śmierci. W naszym języku funkcjonuje powiedzenie „łabędzi śpiew”, które oznacza koniec, zmierzch.

Twardowski podjął w tej fraszce **temat patosu**, który według niego jest zazwyczaj sztuczny, udawany. Podkreśla, że najważniejsze w życiu i kontaktach z innymi ludźmi są szczerść, prawdziwość, autentyczność. Dlatego stwierdza:

„wołę prawdziwe śnieżne
spóźnione kukanie”.

Być może człowiek, który rezygnuje z udawania na rzecz autentyczności, może się wydać śmieszny, niezgrabny, ale trzeba pamiętać, że w swoim zachowaniu jest prawdziwy, a to jest najważniejsze.

RATUNEK

Można spróbować odczytać tę fraszkę jako **samoocenę autora**. Mówi on o sobie jako o człowieku, który nie potrafi poruszać się w otaczającym go świecie. Uważa siebie za staromodnego, niezgrabnego i jest mu z tym źle. Jedyny ratunek znajduje w **spojrzeniu na siebie z dystansem**, walczy ze smutkiem za pomocą śmiechu:

„tylko śmiech uratuje
żeby nie był śmieszny”.

Ksiądz Twardowski stwierdza, że dopóki nie traktujemy się zbyt poważnie, dopóki stać nas na pogodny śmiech z własnych wad, przywar, przyzwyczajęń śmiesznych dla innych, to nie jesteśmy śmieszni, nie jesteśmy obiektem żartów innych.

Z BLISKA

Jest to fraszka o naszych reakcjach na ludzkie cierpienie. Ksiądz Twardowski stwierdza, że zwykle patrzymy na ból innych w ciszy – brak nam słów, by oddać nasz żal, współczucie... Wobec cierpienia brak nam argumentów, za pomocą których można by dowiedzieć jego słuszności. Nie używamy wtedy wielkich słów, nie powołujemy się na wielkich ludzi. Staramy się **uszanować ból człowieka** takiego jak my, który cierpi.

PODZIĘKOWANIE

W utworze tym poeta nawiązuje do tradycji pieśni dziękczynnych rodem z biblijnej *Księgi psalmów*, w których ośrodkiem i punktem wszelkich odniesień był Bóg, a podmiot liryczny wypowiadał się w pierwszej osobie.

Rozpoczynający wiersz zwrot nie pozostawia wątpliwości co do **adresata i intencji podmiotu lirycznego** – „Dziękuję Ci” – Panie, Boże, Stwórco. Zaskakuje jednak dalszy jego ciąg „(...) że nie wszystko jest tylko białe albo czarne”. Te barwy zwykły się kojarzyć z pojęciem dobra i zła, tymczasem kilka następnych wersów nakazuje nam odrzucić taką interpretację. Zawierają one bowiem **wyliczenie** najróżniejszych przykładów fauny i flory, które zwracają uwagę różnorodnością kształtów, mnogością barw i ich odcieni: „krowy łacie / bladeżółta psia trawka / kijanki od spodu oliwkowozielone / dzieciocy pstrze z czerwoną plamą pod ogonem / pstrugi szaroniebieskie / brunatnofioletowa wilcza jagoda (...) / policzki pigowate / dzioby nie tylko krótkie albo długie / przecież gile mają grube a dudki krzywe (...)”.

Pierwszy wers zawiera zatem **podziękowanie**, skierowane do Boga za to, że świat jest tak różnorodny, że zaskakuje człowieka nieustannie, pozwala, by ciągle przeżywał radość oczekiwania na nowe wrażenia.

WIERSZY

- Bogurodzica
- **Barańczak Stanisław**

Łzy w kinie

Pan tu nie stał

Spójrzmy prawdzie w oczy

Wypełnić czytelnym pismem

- **Konstanty Ildefons Gałczyński**

Małe kina

Rozmowa liryczna

Spotkanie z matką (fragment)

Zaczarowana dorożka

- **Zbigniew Herbert**

Dusza Pana Cogito

Kamyk

Modlitwa Pana Cogito-Podróżnika

Pan od przyrody

Sprawozdanie z raju

- **Marian Hemar**

Kiedy znów zakwitną białe bzy

Nikt, tylko ty

- **Jan Kochanowski**

Pieśni (wybór)

Pieśń II, ks. I: Serce roście patrząc na te czasy

Pieśń XIX, ks. II: Pieśń o dobrej sławie

Czego chcesz od nas, Panie

Fraszki (wybór)

Na dom w Czarnolesie

Na lipę

Do Hanny

O doktorze Hiszpanie

O żywocie ludzkim

Pieśń świętojańska o Sobótce (fragmenty)

Treny (wybór)

Tren I

Tren V

Tren VII

Tren VIII

- **Ignacy Krasicki**

Bajki (wybór)

Czapla, ryby i rak

Lis i osieł

Mądry i głupi

Potok i rzeka

Przyjaciele

Ptaszki w klatce

Wół i mrówki

Żółw i mysz

Hymn do miłości ojczyzny

Pijaństwo

Żona modna

- **Stanisław Jerzy Lec**

Cienie? Rzecz najbardziej optymistyczna. Dowód na istnienie wokoło światła

Prawdziwy człowiek składa się z pytań, prawdziwy Bóg składałby się z odpowiedzi

Są wielkie słowa tak puste, że można w nich więzić narody

- **Bolesław Leśmian**

Dziewczyna

W malinowym chruśniaku

- **Jerzy Liebert**

Uczę się ciebie, człowieku

Jeździec

- **Adam Mickiewicz**

Niepewność

Reduta Ordona

Stepy akemańskie

Śmierć Pułkownika

Świtezianka

- **Czesław Miłosz**

Który skrzywdziłeś

Miłość

Piosenka o końcu świata

Wyprawa do lasu

- **Cyprian Kamil Norwid**

Moja piosnka (II)

W Weronie

- **Maria Pawlikowska-Jasnorzewska**

Miłość [Nie widziałam Cię...]

Miłość [Wciąż rozmyślasz]

Ranny ptak

- **Aleksander Rymkiewicz**

Dom zwierząt

Zima zimie nierówna

- **Juliusz Słowacki**

Smutno mi, Boże!

Testament mój

- **Jan Sztaudynger**

Doświadczenie

Fraszka idealistyczna

Pierwsze pytanie

Prawda o spełnieniu

- **Wisława Szymborska**

Cebula

Koniec i początek

Nic dwa razy

Radość pisanie

- **Julian Tuwim**

Przy okrągłym stole

Wspomnienie

- **Jan Twardowski**

Fraszki (wybór)

Nie łabędzi śpiew

Ratunek

Z bliska

Podziękowanie

Spieszmy się

- **Kazimierz Wierzyński**

Jestem jak szampan

Zielono mam w głowie

LEKTURY

- **Karol Dickens**

Opowieść wigilijna

- **Aleksander Fredro**

Zemsta

- **Aleksander Kamiński**

Kamienie na szaniec

- **Adam Mickiewicz**

Dziady cz. II

Pan Tadeusz

- **Antoine de Saint-Exupéry**

Mały Książę

- **Henryk Sienkiewicz**

Quo vadis

Latarnik

- **Juliusz Słowacki**

Balladyna

- **Stefan Żeromski**

Syzyfowe prace

- **Sławomir Mrożek**

Artysta

- **Melchior Wańkowicz**

Wagary (reportaż z książki Tędy i owędy)